

Overgang til Selvførendom, og at Commissio-
nen bør udnævnes paa den Maade, som er
bragt i Forslag, der, hvad dette Spørgsmaal
angaaer, saa at sige bliver souverain inden-
for de meget almindelige Grændser, som det
ad Lovgivningsveien er muligt at opstille, saa
troer jeg, at Sagen befinder sig paa en saa
sikker Basis, at alle andre Spørgsmaal i For-
hold dertil blive af mindre Betydning. Jeg
kan saaledes ikke nægte, at med al Aner-
kjendelse af den Vigtighed, som dette kan
have for talrige Familier, jeg dog for mit
Bedkommende lægger mindre Vægt paa, om
man paa den ene eller paa den anden Maade
vil instruere denne Commission med Hensyn til
Udfindelsen af Bøndergodsets Værdi, om man
enten vil gjøre det ved at lægge Salgsvær-
dien i Handel og Wandel til Grund, og der-
næst instruere Commissionen til at gjøre et vist
Fradrag, eller om man vil give Commissio-
nen som Udgangspunkt den præsumerede Ind-
tægt af Bøndergodset ved at tage Hensyn til
de aarlige Afgifter, som maatte kunne svare til
Basis for Capitalværdien; hvilket af disse to
Alternativer man vil vælge, har for mig altid
været af mindre Betydning; thi jeg er over-
bevist om, Sagen vil dog i Grunden blive
lagt i Commissionens Haand, og enten man
vælger den ene eller den anden Vej, vil det
endelige Resultat neppe blive saa meget for-
skjelligt for Bønderstanden. Da det imidlertid
er vist, at det er ønskeligt, at der fastsættes
nogle Regler og navnlig saa bestemte Regler,
som kunde foreskrives for Commissionen, har det
saavel for mig som for Enhver, der har be-
skæftiget sig med denne Sag, været nødvendigt
at komme til en Overbeviisning i saa Hens-
ende, og jeg vedkender mig da, hvad det
foreliggende Punkt af denne Sag angaaer,
ganste den samme Ansættelse, som min ærede For-
mand i Ministeriet har udtalt, og som stemmer
overeens med det Resultat, hvortil det ærede
Things Fleertal ved Sagens 2den Behandling
er kommet. Jeg troer, at man har truffet det
praktiske og rigtigste ved ikke at opstille de Reg-
ler, som dengang forfæstedes, men istedet derfor
at gaae ind paa Fleertallets Forslag. Naar
der dernæst er Spørgsmaal om, hvorvidt der
skulde være Anledning til at gjøre en Undtagelse

fra den i sin Almindelighed anerkjendte Sætning
med Hensyn til enkelte af de kongelige Godser,
da kan jeg ikke nægte, at, naar jeg tager Hens-
syn til de ærede Medlemmer, som have stillet
dette Forslag, og paa hvis Mening jeg i denne,
som i andre Sager, kunde være tilbøielig til at
lægge overordentlig Vægt, vilde det have været
mig kjær, om jeg havde kunnet tilegne mig
deres Ansættelse — det er imidlertid ikke her
Tilfældet. Jeg troer ikke, at der med Hensyn
til de enkelte Godser, som senere ere erhvervede
af Staten, er tilstrækkelig Grund til at gjøre
en saadan Forskjel, som af de ærede Forslags-
stillere har været tilsigtet. (Hør!) Jeg troer
heller ikke, at den ærede Rigsdagsmand for
Kjøbenhavns 4de District (Krieger) ganske rig-
tig har opfattet min ærede Forgængers Uttrin-
ger, naar han deri har søgt et Bevis for, at
de ældre Resolutioner kun skulde være anvend-
elige med Hensyn til det ældre Krongods, og
ikke tillige kunde gives Anvendelse paa de nye.
Jeg troer, at hvad min ærede Forgænger i
Ministeriet har tilsigtet ved udførligt at frem-
hæve disse Resolutioner, har ikke været, at
disse Resolutioner i deres Enkeltheder kun skulde
være anvendelige paa de ældre Godser; de af
ham citerede Resolutioner ere kun anførte som
Støtte for Regjeringens Ansættelse om, at væg-
tige Grunde med Hensyn til Krongodset tale
for at lade en Gftergivelse i Henseende til de
strenge Afhændelsesfordringer finde Sted. Det
kan jo heller ikke siges, at det Resultat, hvor-
til det ærede Thing ved Sagens 2den Behand-
ling er kommet, ligesom er begrundet i de
ældre Resolutioner, ligesom det paa den anden
Side heller ikke er i Overensstemmelse med
Resolutionen af 1 Juli 1846. Det Samme
troer jeg ogsaa kan siges om det Vædrings-
forslag, som nu er gjort med Hensyn til visse
Godser; det er ikke ganste i Overensstemmelse
med Resolutionen af 1846. Det Væsentligste
er efter min Formening, at man altid har an-
erkjendt, at der er skjellig Grund med Hensyn
til Krongodset til at vise Gftergivenesshed, og, naar
det engang er antaget, bliver at undersøge,
hvorledes Forholdet for Diebliffet er — og
det faktiske Forhold er da det, at Resol. af
1ste Juli 1846 er bleven given Anvendelse
paa alt Krongodset. Om det var rig-